

STAND BY

La dreta surt de l'armari

Entre la calor i l'activitat pancartista de la dreta més reaccionària, últimament els caps de setmana són esgotadors, sobretot espiritualment parlant. Si a això hi afegim les eleccions gallegues, la combinació és mortífera. Veure un Fraga victoriós l'endemà que milers de persones omplin els carrers de Madrid en la protesta contra els drets dels gais i lesbianes —vestint-ho amb molta bandera espanyola i un discurs conservador a favor del model de societat tradicional: *familia=hombre y mujer*— és un impacte massa fort. Tan impactant com veure que els bisbes han descobert —i ja practiquen— el dret a la manifestació, amb Rouco Varela al capdavant. Bisbes amb gorres de Cadena Cien —com el

El nas, però, em diu que tanta visceralitat contra els homosexuals —perquè qui rebutja els seus drets s'enfronta directament amb aquest col·lectiu social— se'ls girarà en contra. Qui pot pensar que un nen adoptat pot patir un trauma pel fet de créixer a la llar d'una parella homosexual? Els mateixos que deuen pensar, en el seu temps, que els negres havien de continuar sent esclaus o que les dones no havien de tenir dret al sufragi. O no?

Tupinada gallega. Déu —el de tots— vulgui que el resultat electoral a Galícia quedi com està, perquè si el recompte del vot dels emigrants suma l'escó que balla a Pontevedra a favor de Fraga i de la seva majoria absoluta, la tindrem

mundada. La manca de transparència del vot dels residents absents és escandalosa, i les pràctiques clientelistes de les campanyes electorals a l'estranger voregen la indecència. El PP de Fraga és un partit que practica el caciquisme amb una naturalitat insultant. Subvencions, ajuts, tiberis i lots de menjar a canvi de vots són un procediment habitual a la Xunta de l'exministre franquista d'Información y Turismo. Això explica l'arrelament del vot conservador a la Galícia rural, i la davallada del PP a les ciutats, la Corunya inclosa.

Esperem que el vot sota sospita dels gallescs emigrants no serveixi per frustrar un canvi a la Xunta.

Tot i que potser la culpa és nostra, per haver-nos cregut les enquestes que auguraven la pèrdua clara de la majoria absoluta. Ja diu el tòpic que si a un gallec li preguntes en unes escales si puja o baixa, no t'acaba responent. Doncs amb les enquestes —especialment les que es feien a peu d'urna— deuria passar el mateix.

Fraga és el Bush espanyol. Pot conservar la presidència per quatre vots mal comptats, i Galícia serà la Florida espanyola. Però si finalment, el PSdG i el BNG pacten per governar, caldrà veure si surt algun Tamayo per comprovar si el *coitus interruptus* de Rafael Simancas s'encomana al seu company Pérez Touriño.

El bisbe d'Osca, amb la gorra de la Cadena Cien, en la manifestació. / EFE

d'Osca, a la foto—, vestimenta clerical escrupolosa i processó antiprogressista, perquè ara del que es tracta és de protestar.

Ja està bé que la dreta i l'església més tancada obrin l'armari per sortir al carrer. Però llavors descobrim que l'armari fa pudor de naftalina, i que a dins també n'hi ha, de gais i lesbianes. De fet, dies abans de la protesta un col·lectiu del PP va mostrar el seu rebuig a la protesta contra els casaments homosexuals. No va servir de res. Ni això ni l'amenaça de publicar una llista amb el nom dels polítics homosexuals que hi ha a les files del principal partit de l'oposició espanyola. El seu guió no varia.

Saül Gordillo

Periodista [sgordillo@presencia.com] <http://blocs.mesvilaweb.com/sgordillo>

PARELLA DE FET

EL VERS

L'home gos

L'home gos
és cortesà
amb els amos
i mossega rabiós
altres senyors.

Creu que el món gira
al seu entorn
i no atén cap raó
ni et perdona la vida.
En un tres i no res,
aquest matí d'estiu
n'ha fet plorar tres,
i encara és viu.

Provoca tant de rebuig
que en veure'l,
superb i altiu,
tothom en fuig.

Avui he decidit,
home gos,
plantar-te cara,
disposat si cal
a rebre la mossegada.

Quina tarda tan cardada,
sóc a punt de trencar el fil:
m'agrada dormir tranquil.

BESTIARI FANTÀSTIC

L'ànec de piscina

D'entre tots els ocells de la família dels anàtids que es creuen per la nostra vida, el més fantàstic de tots és l'ànec de piscina. Ja poden dir els naturalistes el que vulguin que a l'ànec de piscina, tot i que no suficientment catalogat en els manuals de biologia aquàtica, cap altre és capaç d'igualar-lo en meravellositat. Anatòmicament, es distingeix de la resta pel cos en forma de cercol pneumàtic, que li dona una gran estabilitat i resistència al medi líquid. Internament, l'ànec de piscina està format per un únic sistema d'aire semicomprimat. La navegació de l'ànec de piscina és elegant i orientada en la direcció en què

bufa el vent, sense necessitat de cap sistema motor mecànic ni físic. El coll i el cap de l'ànec de piscina són rígids i es mantenen permanentment per sobre de la línia de flotació de l'animal. Alguns éssers de la mateixa família de l'ànec de piscina són els matalassos i les pilotes inflables. Tot i que no emet cap so, no s'ha de confondre l'ànec de piscina amb l'ànec mut, més propi de la gastronomia tradicional del país. Les relacions entre l'home i l'ànec de piscina duren pràcticament tota la vida, i si a la infantesa és el nen o la nena qui penetra l'ànec introduint-li des dels peus fins a la cintura, a la maduresa és el pare, mare o tutor qui bufa el cul de l'ànec fins a esbufegar.

Josep Maria Pasqual Textos [jmpasqual@presencia.com]
Jordi Soler Dibuixos [jsoler@presencia.com]